

УЛИЧНАТА ЖЕНА

Мизерията залюля те в своята люлка
при първите лъчи
и на живота под фалшивата цигулка
танцуваш ти с разплакани очи.

Нощта е твойта мащеха неумолима —
безмилостна и зла,
последний нарцис на душата ти отнима
и свлича те по черни стъпала.

Под блесжка на електрическите ламби
празнуваш вечен грях
и смееш се така, че ти сама едвам би
разбрала болката на своя смях.

Закичила гърди с увяхнали циклами,
сама посърнал цвят,
завръщаш се дома пияна от измами
за да беседваш с гостенина Глад.

А там виси, уви, над масичката прашна
портретче на дете,
и в ясный поглед на невинност некогашна
сегашният ти ужас се чете.

И все така... А в есента на твойта хладна
и блудна красота
ще спре Смъртта, настръхнала и безпощадна,
пред твоите отключени врата.

Но щом простре ръка душата ти да вземе
тя вмиг ще се смути:
Всевластникът Живот преварил я на време —
и ти . . . отдавна без душа си ти!